

— zaman, ni mi šlo iz ust! In — sedaj pride najmenitnejše — najbolj otročje! Na veržici ste imela ličen koščen navisek v podobi male buteljke. Občudoval sem to igračico, nagibal se k vašim prsom, da sem bil le bliži vas, tedaj pa ste dejala: „Ali jo želite?“ — Kri mi je šinila v lice. Kako rad bi bil vzel to malo darilce! Moj pogum poprel se je takoj za par stopinj višje, saj sem sklepal: „Tudi ona te ima rada, le zini — pa bo!“ Ko pa sem se — samo radi lepšega branil vašega darila, češ, da vas nočem oropati tako lepega lišpa, bila ste tudi vi zadovoljna in ste se malomarno obrnila na pozorišče, kjer je prav v istem trenutku Zvonimir z neko meštofelično rutino intrigiral proti junaškemu zaljubljenju Matijčku — mene pa je zopet minila korajža.

„O, vi nerodnež! Torej iz takih malenkostij ste vi sklepali na naklonjenost dam proti vam!?“

„Sam priznavam, da sem bil silovito neroden.“

„Sram vas bodi, gospod profesor! Skoro bi vam rekla, da ste se rodili prepozno ali pa prezgodaj. Priti bi bili morali v dobo — Putifarke ali v dobo moderne emancipacije, kakor nam jo slikajo za bodočnost, kjer mislijo prevzeti ženske ulogo moških. Tam bi bili menda prav na mestu! Ali me razumete?“

„Milostljiva, nikar ne pretiravajte!“

„In naprej?“

„Naprej! — Tako ugodne prilike nisem imel nikdar več, torej tudi v svojih ljubezenskih načrtih nisem prišel nikoli več tako daleč. Po gledališki predstavi ste kmalu odpotovala, prihodnje počitnice pa nisem došel domov, ker sem „hofmeisteroval“ dva grofovka paglavca na nekem gradu v Češkej — in tako se nisva sešla do danes.“

„Vi pa ste me seveda pozabili!“

„Ne tako hitro! Ej povem vam, zadnje leto na gimnaziji sem bil ves izgubljen, tako, da so mi profesorji prorokovali, da niti mature ne naredim. K sreči so se motili. Ko sem došel na dunajsko vseučilišče, lotil sem se z vso strastjo filologije — in pusti, suhoparni kodeksi so zadušili zadnji plamenček ljubezni, ker ni dobival več nikake hrane — postal sem zagrizen, dolgočasen filolog, ki ni več za žensko družbo!“

„Kar ste prav sedaj pokazali, gospod profesor! Čudni patroni to, ki morejo ljubezen do ženske zamenjati z ljubeznijo do — filologije, uh!“ — dejala je gospa Milka z nekoliko pikiranim, vendar mirnim glasom. Videti je bilo, da je užaljeno njeno samoljubje.

Hrast je takoj spoznal, kaj je storil, ter dejal:

„Milostljiva, oprostite mi mojo nerodnost; vidite, tak sem, kakor sem bil; nič se nisem poboljšal. Saj niste huda, ker sem se drznil priznati vam čutstva, katera sem gojil nekdanj do vas?“

„Ne, radi tega ne! Pač pa bi bila lahko huda radi nečesa drugega!“

„In to bilo —?“

„Da mi tega niste povedali p o p r e j!“ — dejala je gospa Milka jedva slišno, ter močno zarudevši obrnila lepo glavico proti glasoviru, kjer so se zabavali Stanka, Vera in Ivan.

Hrastu pa so pale še-le sedaj luskiné raz oči. „Tepec, strahopetec!“ — dejal si je sam pri sebi, srce pa mu je zopet nemirno bilo, kakor nekdanj v leseni utici na starih sanah poleg Milke!

Čez nekaj časa se je obrnila gospa Milka zopet k Hrastu ter, ne menè se za to, kar je bilo, dejala:

„Kje pa službujete, gospod profesor?“

„Doslej sem bil v Ljubljani. Sedaj pa sem premeščen v vaše rodno mesto, milostljiva, na novo ustanovljeni zavod!“

„Tako, ali res?“ — vskliknila je začudeno gospa Milka, ki se je pri zadnjih Hrastovih besedah vidno zgánila in vzradostila. „Upam, da se vidiva odslej večkrat, in ne še-le čez — deset let! Obiščite nas, prosim, kmalu!“

„Hvala, milostljiva!“ — šepnil je Hrast ter pritisnil gorak poljub na ozko ročico Milkino. „Izvestno bom tako svoboden in posetim vas, čim —“

Pri teh besedah se je vrnila gospa Kolarka od svojega inspekcijskega romanja po hiši. Gospa Milka in Hrast sta prisedla zopet k mizi, umetniški tercet je končal svojo produkcijo in vsi skupaj so se zabavali še dolgo v noč, kakor bi se ne bilo ničesar zgodilo.

Ljudje smo res izvrstni, rojeni komedijantje!

Noči.

Kako bi o tebi še mogel kaj peti,
Izliti v napeve milobo in moč?

Kaj mislij izvornih iz tebe zajeti,
O tiha, o lepa ti noč!

O tebi so pevci starejši in mlajši
Poskušali svojo poetiško moč —

Jaz hočem molče te uživati rajši,
O tiha, o lepa ti noč.

Ant. Medved.

Treznosti in delavnosti nam treba!

(V odgovor v. č. g. Danici).
(Zvršetek)

Silno neprijetno me je dirnula tudi v članku „O Ženskih študijah vrle g. Danice sodba o literaturi“. Né samo, da upravičeno dvomim, ima-li gosp. Danica pravo mnenje o ženski emancipaciji, za katero je očitno nastopila kot navdušena pristašica in vneta zagovornica, moram se v prvi vrsti odločno protiviti njeni sodbi o literaturi, zlasti o leposlovju. Zaničevalno in prezirljivo govori č. sotrudnica o „suhoparnem čitvu“, v „praznih, mehkužnih, neverjetnih, dolgočasnih romanih, ki so si naposled vendar vsi podobni, naj jo suka pisatelj uže tako ali tako“ i. t. d. G. Danica obsója torej kar vse vprek, celo le-